

Народився 15 січня 1929 р. у м. Батумі (Грузія).

У 1953 р. закінчив геологорозвідувальний факультет ЛПІ (спеціальність «Геологія та розвідка нафтових і газових родовищ»). Упродовж 1953–1956 рр. навчався в аспірантурі Інституту геології корисних копалин АН УРСР (м. Львів). Був молодшим, старшим науковим співробітником цього інституту.

З 1966 р. Владілен Олексійович — старший науковий співробітник Інституту геологічних наук (м. Мінськ), із 1968 р. — завідувач лабораторії УкрдіпроНДінафти (м. Київ). Протягом 1981–1995 рр. очолював лабораторію та відділ ІГН НАН України. З 1995 р. є головним науковим співробітником відділу геології корисних копалин і завідувачем лабораторії неорганічного генезису нафти та газу цього інституту.

В. О. Краюшкін — автор 455 наукових праць, зокрема 388 друкованих, серед яких — 13 монографій і навчальний посібник. Його інноваційна діяльність присвячена розвитку теорії небіотичного глибинного походження нафти нафтових та газових родовищ, розробці наукового обґрунтування пошуку промислових скупчень нафти і газу в кристалічному фундаменті осадових басейнів України, вулканічних та вулканогенно-осадових породах Закарпаття і Подніпров'я, у зонах активного водообміну на регіональних монокліналях Передкарпаття, Причорномор'я і Подніпров'я тощо.

Головним досягненням ученого є відкриття принципово нового об'єкта пошуків нафти та газу у смузі завширшки від 30 до 100 км і завдовжки 600 км, що охоплює територію Чернігівської, Сумської, Полтавської, Харківської та Луганської областей і має 50 газонафтових родовищ. Запропонував методичні засоби, завдяки яким у 1989–1991 рр. були відкриті Хухрянське, Чорнетчинське, Юліївське, Караванівське, Безлюдівське, Платівське газонафтові родовища і встановлено промислову газоносність у

Краюшкін Владілен Олексійович

Доктор геолого-мінералогічних наук, академік УНГА, фахівець у галузі геології та розвідки нафтових і газових родовищ

межах великих структурних зон: Сквирицької, Білозерської, Гостроверхівської, Макиївської, Львівської. Взяв участь у відкритті нового нафтогазовидобувного району біля Харкова.

За програмою обміну досвідом Владілен Олексійович був у Китаю, Кореї, США.

Серед його учнів та послідовників — Л. М. Панасенко, В. О. Масляк, І. М. Плотнікова.

В. О. Краюшкін — член спецради із захисту кандидатських і докторських дисертацій при ІГН НАН України, Національного географічного товариства США, Азербайджанського товариства геологів-нафтовиків, Спілки геологів України. Входить до редколегій журналів «Геологічний журнал», «Геология и полезные ископаемые Мирового океана». Брав участь у більш ніж 100 конференціях, семінарах і симпозиумах.

Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, ветеран праці. Нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни», Срібним і Золотим нагрудними знаками Спілки геологів України.

Народився 24 лютого 1930 р. у м. Трускавець Львівської області у родині бурильника.

Після закінчення гірничопромислового факультету ЛПІ в 1953 р. Я. С. Кривко розпочав трудову діяльність на посаді інженера Угерської дільниці Стрийського газопромислу. Тоді Угерське газове родовище, де видобували дві третини українського газу, було головним джерелом подавання газу для першого магістрального газопроводу Дашава–Київ.

Згодом Ярослава Степановича призначили начальником виробничо-технічного відділу Стрийського ГПУ, а в 1961 р. — начальником цього управління. Він був наймолодшим в Україні керівником нафтогазового підприємства. Після створення Стрийського управління з видобування і транспортування газу Я. С. Кривко став його начальником. Згодом це управління було реорганізоване у ВО «Львівтрансгаз», і його було призначено директором. На цій посаді він працював до 1993 р.

За безпосередньої участю Ярослава Степановича було введено в експлуатацію великі газові родовища (Більче-Волицьке, Хідновицьке, Рудківське, Свідницьке, Пинянське, Залужанське), розроблено програму газифікації Прикарпаття, побудовано газопроводи Угерське–Івано-Франківськ–Чернівці, Угерське–Львів, створено найбільший у Європі комплекс підземного зберігання газу.

Він перетворив цех науково-дослідних та виробничих робіт ВО «Львівтрансгаз» на науковий осередок, спеціалісти якого вивчали родовища, які функціонують, розробляли і реалізовували інноваційні проекти, готували фахівців вищої кваліфікації. На підприємстві вперше почали впроваджувати прогресивні технічні рішення, нові методи господарювання, за що воно було удостоєне державного ордена.

Кривко Ярослав Степанович

Гірничий інженер, академік УНГА, фахівець у сфері видобування і транспортування газу, управлінець

За сприяння Ярослава Степановича налагоджено плідну співпрацю з газовиками інших країн, зокрема Польщі (експортуючи газ до цієї держави, підприємство тривалий час було єдиним в Європі, яке здійснювало міждержавне транспортування газу), а також досягнуто успіхів у соціальній сфері: зведено сучасні житлові будинки та лікарню у Стрию, будинки в Самборі, Ковелі, Тернополі, Львові, Опрах, Бібрці та інших містах регіону, базу відпочинку в Карпатах, пансіонат біля Моршина.

За більш ніж 45 років діяльності у газовій галузі Я. С. Кривко був нагороджений високими урядовими нагородами, Почесною грамотою Президії Верховної Ради України, відзнаками об'єднання «Укргазпром» та НАК «Нафтогаз України», йому присвоєно почесні звання «Заслужений працівник промисловості України» і «Заслужений працівник нафтового гірництва та газівництва» (Польща).